

*Uykusuz gecelerim, ötesini söylemem...
Adını Ancazlarım, ötesini söylemem...*

KAYIP SABAHLAR

ROMAN

AHMED
GÜNBAŞI
YILDIZ

BİRİNCİ BÖLÜM

Senin de zihninde yer etmiş vehim,
Sen de benim gibi içten vurgunsun...
Sanki hafızana dargın o beynin,
Mefluç gölgelerden bile suskunsun...

Kayıp Sabahlar

Yakın bir akşamın efsunlu dekorlarıyla insanı büyüleyen bir gökyüzü var bu akşam. Taze, hüzünlü bir veda hazırlığı içinde semalar... Uçuk yüzlü bir atmosferin üzerinde beyaz, şeffaf fırça darbelerini andıran, erguvan rengine çalan ve anbean başkalaşmaya müsait, kızıl alevlere dönüşerek Batı yakasına doğru çekilmeye hazırlanan güneş, Boğaz'ın doğu yakasında kalan binaların pencere camlarına yansidikça, gözleri kamaştıran sanatsal dekorlar oluşturuyordu.

Mimarlığa ilk adımını atması için önünde çok az günü kalmıştı. Yasin bu günleri çok önemsiyor ve hissederek yaşamaya çalışıyordu.

Dostluklara dönüşen arkadaşlar edinmişti son günlerde... Bitirmek üzere olduğu üniversite çatısı altında, şaşırtıcı anılar yaşıyordu.

Yasin ve Taner!

Birbirlerini görmeseler hissedilir boşluklar oluşacaktı belki de hayatlarında. İşte o denli duyarlı bir arkadaşlık stilindeydi birbirlerine olan yakınlıkları.

Arkadaşlıkları gönül dostluklarına dönüşmüştü onların... Kiskanınlar bile vardı onları. Taner zengin bir ailenin oğluydu. Birçoğu onu, babasının iş hayatındaki şöhretiyle tanıyordu.

Yasin, arkadaşları arasında dürüst, her şeye tenezzül etmeyen, her fotoğraf karesinde bulunmaktan âdeta kaçınan, haliyle özel hayatı deşifre edilememiş birisiydi. Hayata karşı bu duruşunun nedeni merak ediliyor, tahminleri aşamayan yanlarıyla gizemli bir hikâyeye dönüşüyordu sonunda... Yasin, arkadaşları arasında yeterince tahlil edilemeyen bir delikanlıydı ve her şeye rağmen güven vericiydi.

Etrafında varlıklı ailelerin çocukları vardı. Yemek davetlerine, eğlenceli grup toplantılarına katılmayışı, hassas bir üslupla davetleri öteleyişi anlaşılır gibi değildi ve her nedense arkadaşları arasında cevabını hiç bulamamıştı. Tıpkı, hiçbir arkadaşından çözülemeyen gizemli kalmış hayat hikâyesi gibi yemekli, eğlenceli davetlere katılmayışının cevabı da yine kendisindeydi...

Arkadaşlarından bazıları lüks araçlarıyla gelirlerdi üniversiteye. Grup gezileri düzenlenirdi sık sık ve özlemleri vurgulayan davetler alırdı arkadaşlarından. Her defasında da cevabı, kırgınlığa mahal vermeksizin 'kusura bakmayın' demekten ibaret olurdu...

Tabii ki reddedilmeyen davetleri de vardı hayatın. Bugün belki de ilk defa bir davete olumsuz cevap veremeyecekti Yasin.

Yakın bir akşamın hazırlıkları vardı gökyüzünde... Gün, veda hüznünü kuşanmıştı. Yasin üniversiteden yeni çıkmış, otobüs durağında bekliyordu, dalgın ve içine kapanık bir görüntüsü vardı yine. Durağa yaklaşan otobüslerin

gidecekleri semtleri yoklayan bakışlar hüznüydü. Kim bilir nelerin hayalindeydi yine o kahrını puslu pırıltılarla dışlayan bakışlar...

Otobüs durağının kenarındaki lüks aracın camından gelen sese âşinaydı kulakları. Dalgınlığını öteleyip adını seslendiren delikanlıya çevirmişti gözlerini. Mahmur bir bakış bırakmıştı önce delikanlının üzerinde ve araca yaklaşmıştı. Taner'di bu. En yakın arkadaşı... Varlıklı bir ailenin çocuğuydu Taner. Özel aracı vardı ve her zaman gerektiği kadar parası bulunurdu cebinde. O da sevmezdi hafifliği Yasin gibi. Belki de mizaç örtüşmeleri pekiştirmişti onların dostluklarını. Farklı bir yanı vardı Yasin'in dünyasında.

Yasin uzun sayılan bir boydaydı. Ela ve derin gözlerindeki mağrur bakışlar, kendisini ciddiye aldırان nitelikteydi...

Taner, Yasin'le göz göze geldiğinde buruk bir tebessüm belirmişti dudaklarında. Elini usulca kaldırıp arabaya binmesi için işaret ediyordu Yasin'e.

Yasin ilk defa itiraz etmiyordu Taner'e... İçli bir soluklanışın ardından yorgun bir hareketle uzandığı kapıyı açmış ve binmişti araca.

“Neden zahmet ettin, otobüs gelmek üzereydi.”

Taner aracını harekete hazırlarken mırıldanıyordu cevabını:

“Birlikte geçirebileceğimiz bir iki saatin var mı? Sen ondan haber ver bana.”

Yasin şaşırtıyordu bugün Taner'i:

“Nasıl istersen. Dersleri de umursamadın bugün, bir gariplik var sanki üzerinde.”

“Doğru söylüyorsun Yasin. İyi ki rastladım sana.”

Kirli sarıyla kumral arasıydı saçlarının rengi. Gözleri yosun yeşilindeydi Taner’in. Bugünlerde hüznü tutsaktı duyguları. İçinde düğümleñip kalan sıkıntısı vardı, bunun için hüznün kuşatmasındaydı. Yasin’i incelerken acı ve buruk bir yutkunuşu vardı:

“Seni durakta görünce sevindim. Oturup bir yerde dertleşmek geldi içimden.”

“İyi ya dediğın gibi olsun.”

Hem yolu kontrol ediyor hem de konuşuyordu Taner:

“Seni tanıyalı aslında az bir zaman oldu Yasin... Asuman ve ben yıl kaybettik biliyorsun.”

Yasin espriyle cevaplıyordu arkadaşını:

“Yani benden büyüğünüz ikiniz de. Birinize abi, birinize de abla dememi mi bekliyorsunuz?”

Taner efkârlıydı her şeye rağmen:

“Konu o değil Yasin. Asuman!”

Yasin derin bir bakış uzatıyordu arkadaşına:

“Anlayamadım, konumuzla alakası ne şimdi Asuman’ın?”

“Üniversiteye başladığımız ilk yıldan bu yana Asuman’la arkadaşız. Bugün onunla da aramızda bir hayli çekiştirdik seni... İyi bir arkadaşımız daha oldu dedik.”

“Ne kadar tanıyorsunuz ki beni?”

“Beden dilin ve hayata karşı duruşundaki ciddiyet öyle söyledi bize.”

“Desene niyet okumayı da biliyorsunuz.”

Taner fazla uzatmamıştı. Konuyu değiştirmiş kendi sorunlarına döndürmüştü birden:

“Konuşmak istediğim şeyler daha farklı bu akşam. Biliyor musun Yasin, ben Asuman’a gönül verdim.”

Şaşırmamıştı Yasin:

“Farkındayım.”

Heyecanı artmıştı. Sesinin tonuna yansiyordu heyecanı:

“Haberin olsun dedim. Arkadaşız. Niyetimiz ciddi... Davranışlarınla da sınadım seni. Fark ettiğin doğru. Ona bir kardeş gibi baktın hep. Ben de senden farksız davrandım aslında... Henüz açılmadık birbirimize sorun da bu. Sadece bir talebe geleneğinde kaldı arkadaşlığımız. Platonik, lisana dökülmemiş bir duygu yoğunluğu benimkisi. Fırsatını bulur bulmaz ona evlilik teklifinde bulunmayı düşünüyorum. Kabul ederse üniversite biter bitmez annemle babamı gönderip mutlu bir yuvanın kuruluş temellerinin atılmasını istiyorum.

Yasin hayretini gizleyemiyordu:

“Yani sen şimdi, Asuman’ın hiçbir şeyden haberi yok mu demek istiyorsun?”

“Belki inanmayacaksın, ama bir anlamda öyle sayılır. Sadece onun da bana güvendiğine inanıyorum. Sonuçta arkadaşız işte...”

Morali bozuktu Taner’in. Belirgin bir şekilde suskun-du, ama beden dili konuşuyordu aralarında. Taner her şeye rağmen gönül vermişti Asuman’a ve onunla bir yuva kurabilme heyecanının hülyaları kuşatmıştı benliğini. Anlaşılması gereken de buydu...

Bir ay bahçesinde yer bulmuşlardı kendilerine. Koyu bir sohbet başlamıştı aralarında. Araçta yarım kalan konu genişledikçe genişliyordu çaylarını yudumlarlarken.

Yasin daha önceden zmüştü aslında arkadaşını. Sadece sorunun bu hadisenin neresinde olduğunu ıkaramamıştı:

“Yakışıyorsunuz da aslında birbirinize. Madem niyetin ciddi...”

Taner olumsuzlukların yumağını amaya başlamıştı Yasin’e:

“Annem teyzemin kızı olsun istiyor. Babam da olumlu bakıyor annemin bu fikrine.”

“Evlenecek olan sensin. Bunda üzülecek ne var? Başka bir hazırlığım var dersin olur biter.”

“Hepsi o kadar olsa, kolay.”

“Başka nedenleriniz de varsa onu bilmem...”

“Aile kendi aralarında sözbirliği edip alıp vermişler bana sormadan. Kız güven almış. O da bir yere kadar diyelim hadi. İçin en kritik yanı, babam Asuman’ı asla istemez.”

Yasin şaşırmıştı duyduklarına:

“Neden istemesin ki? Tanıyor mu Asuman’ı baban?”

“şimdilik hayır. İş ciddiye bindiğinde evet...”

Yasin dikkat kesilmişti ve koyu bir merak içindeydi bakışları:

“Sen benim kafamı iyiden iyiye karıştırdın arkadaş. şunu anlayacağım bir şekilde anlat bari.”

“Bizim firma ile Asuman’ın babasının sahip olduğu firma birbirlerine düşmanlık derecesinde rakipler. Babam Asuman’ın babasından nefret eder.”

“Bakarsın akraba olunca değişir her şey, düşmanlıklar dostluklara bırakabilir yerini. Neden öyle düşünmüyorsun?”

Taner umutsuzdu:

“Sanmam! Babası da aksilik çıkarabilir babamın adını duyduğunda. Bununla da kalsa iyi Yasin... Geçtiğimiz yıl mezun olan biri var. İnatçı mı inatçı, belalı mı belalı... O da Asuman’a gönül vermiş.”

Yasin ısrarlı bakışlarını bırakmıştı Taner’in üzerine:

“Asuman onu mu istiyor?”

“Hayır, tam aksine nefret eder ondan.”

“Tamam da bunun sıkıntı olan tarafı neresinde?”

“Denge Holding’in sahibinin yeğeni o genç. Birlikte okuduk.”

“İyi de problem neresinde bunun?”

“Onlar mafya Yasin. Hak hukuk tanımazlar. Üstelik de Göç Holding’le Denge Holding dayanışma içindeler... Asuman’ın babasıyla o delikanlının çalıştığı şirketin sahibi Duvar Osman can sarmasıdır.”

“Taner, burası İstanbul... Sen dağ başından söz eder gibi anlatıyorsun meseleyi.”

“Olanları bilmiyorsun. Dün akşam Asuman’la birlikte yürürken o delikanlı ve iki arkadaşı yolumuza çıktılar ve tehditler savurdular. ‘Asuman’la seni bir daha birlikte

görürsek olacakların ölçüsünü tahmin bile edemezsin,' dediler bana."

"Asuman'ın tepkisi ne oldu buna?"

"Asuman, 'Babamı Osman Amca'ya gönderirsem bil ki canına okur,' dedi. Aldırış bile etmediler, gülüp geçtiler sadece. Duvar Osman'ın tetikçisi olarak bildiğim insanları yanındakiler. Utandım senin anlayacağın Asuman'ın yanında. Göze alamadım onlarla kavga etmeyi. 'Tekrarında yaşatmayız,' dediler."

"Dünden beri üzüntünün sebebi sadece bu mu yani?"

"Anlattım işte."

"Yani noktalamak mı istiyorsun?"

Kesin bir itirazı vardı Taner'in:

"Hayır! Yılların hazırlığı var gönlümde. Duygularım hüsrana noktalanırsa hayatın anlamı kalmaz diye düşünüyorum."

"İyi de kardeşim, sen kendi kendini ölümüne hazırlamışsın, Asuman'ın henüz neler düşündüğünü bile bilmiyorsun. Ne demeli bilmem ki..."

"Bildiğim tek şey, benden yana taraf oluşu ve onun da hayatımızı birleştirme teklifi seslendirildiğinde, gönlünün bana karşı boş olmayacağına karşı olan inancım."

Yasin arkadaşını teselli etmeye çalışıyordu sadece:

"Neyse, biz ne yapsak iş olacağına varıyor. Sana temkinli olmak düşüyor sadece. Bir de Asuman'ın bu konuda ne düşündüğü önemli."

Yüzünde yeis vardı Taner'in. O mu kendini ifade edememişti, yoksa arkadaşı mı anlayamamıştı onu? Taner derin

bir nefes çekiyordu yudumlamaya çalıştığı çayın peşinden ve başka bir konuya geçiyordu:

“Biz çay bahçesini değil de bir lokantayı seçseydik daha iyi ederdik bana kalırsa.”

Yasin şaşırıyordu Arkadaşına:

“Onu yapamazdım işte.”

Taner beklerken hayretini gizleyemiyordu arkadaşının gözlerinden:

“Neden?”

“Büyükbabam ben eve dönmeden yemek yemez. Beni bekler. Önceden haber verseydim bir derece...”

Taner daha yakından tanımak istiyordu Yasin’i. Fırsatını yakalamışçasına aceleliydi:

“Büyükbaban mı? Yani annen baban, kardeşin yok mu senin?”

“Ben büyükbabamla birlikte yaşıyorum.”

Yasin açılmıyordu daha fazla ve Taner arkadaşının gözlerine bakıp susmuştu:

“Her neyse. Seni evinine bırakayım bari. Buna da bir itirazın olmaz sanırım.”

Bir emrivaki niteliğindeydi bu sözler ve Yasin zoraki bir kabul için bükmüştü boynunu...

“Pekâlâ, gidelim o halde...”

Trafik oldukça yoğundu, Baltalimanı’na geldiklerinde Armutlu istikametine dönmesini istemişti arkadaşından... Taner, Yasin’in tarifini dikkate almış ve dönmüştü Armutlu istikametine. Gecekondu mahallesiydi az sonra ilerlediği

yol. Küçük bahçeli, şirin bir gecekondunun önünde durmasını istemişti Yasin.

Taner durmuştu. Bir Yasin'e, bir de önünde durduğu gecekonduya bakıyordu Taner. Yüzündeki ifade bile değişmişti:

“Yani şimdi, sen bu evde mi oturuyorsun?”

Yasin anlamlı bir seyir tutturmuştu Taner'in gözlerinde:

“Evet, gördüğün bu gecekondu bizim yaşadığımız ev. Büyükbabam öğretmen emeklisi. Burası da emekli ikramiyesi ve ufak birikimleri ile sahip olduğu küçük ama huzurlu ev işte.”

Taner soru yağmuruna tuttuğu için açık beklettiği kapıdan inememişti bir türlü Yasin... Taner'in yeni sorusu vardı:

“Ya kusura bakma sakın. Merak ettiğim için soruyorum. Büyükbabam dediğin?..”

Yasin alınganlıktan uzaktı Taner'in sorularını cevaplandırırken:

“Annemin babası o. Öğretmen emeklisi. Dünyalar tatlısı bir insan senin anlayacağın.”

Yasin sonunda inmişti araçtan. Taner arabasını istop ettirmiş bir emrivakiye daha hazırlanıyordu... O da inmişti aracından sonunda:

“Beni evinize davet etmeyecek misin yani?”

Yasin müteessir olmuştu duyduklarından. Buruktu bakışları:

“Buyur arkadaş. Evimizin kapısı dost bildiklerimize her zaman açıktır.”

“Yaşadığınız evi değil, daha çok büyükbabam dediğin insanı merak ettim. Dışarıda yemek yemeyi istemedin. Bakalım sana ne yemekler hazırlamış deden...”

“Sizin sofralara benzemez bizimkisi.”

Taner’in gözlerindeki keder daha da koyulaşmıştı:

“Seni böylelikle biraz daha tanıma şansını yakaladım bu akşam. Niçin arkadaş davetlerine katılmayışının da cevabını buldum bir anlamda.”

Ahşap çitlerle çevrili bahçe kapısını aralamıştı Yasin. Şirin huzur esintileri veren bir manzarası vardı bahçenin. Usta bir el hünerinin sergisini yansıtıyordu manzara.

Taner etrafını hayranlıkla seyrederken Yasin cebinden çıkardığı anahtarla evin kapısını açıp ses veriyordu içeri:

“Büyükbaba!”

Taner yanı başında durmuştu Yasin’in. Evin mutfağın-
dan incitmeyen, ikazlı bir ses geliyordu kulaklarına:

“Geciktin bu akşam.”

“Kusura bakma büyükbaba, beklenmedik bir işimiz çıktı. Misafirimiz var.”

İki arkadaş peş peşe girmişlerdi içeri. Taner etrafını meraklı gözlerle incelerken seksenlerinde, ak sakallı, orta boylu bir ihtiyar belirmişti karşılarında. Taner’e bakıp ılık bir sesle konuşuyordu:

“Hoş gelmişsin evlat.”

Taner dikkatle incelemişti aksakallı adamı. Önce elini öpüp saygılı bir hareketle bakmıştı gözlerine:

“Hoş bulduk efendim.”

Halim Dede yorgun bir hareketle elini Taner'in omzuna bırakmıştı:

“Hadi bakalım siz salona geçin birlikte. Yemek hazırlıyordum, ben de işimi tamamlayıp gelirim yanınıza.”

Taner farklı bir ortamda bulmuştu kendini. Yasin ile birlikte evin salonuna geçmişlerdi. Kilim, sedir... Taner'e ilginç gelen bir ortamdı misafir olduğu mekân. Keyifle ve merakla seyre dalmıştı yine. Ahşap bir sedirin üzerine serilen kilim ve üzerine sıralanan minderler vardı. Oturduğunda arkasını yasladığı yastık, her şey bir ilkti Taner için.

Yasin'in seslenişine vermişti sonunda kendini:

“İşte merak ettiğini söylediğin ev... Büyükbabamla birlikte biz burada yaşıyoruz. Sade ve kendimize göre huzurlu bir hayatımız var burada.”

Taner'in yüzünde hayranlık ifadesi vardı:

“Asıl olan huzuru yakalamış olmanız. Gerisi fazla önemli değil.”

Halim Hoca girmişti salona, elinde kasnak, sofrası bezi ve tepsi vardı... Yasin kalkmıştı yerinden. Dedesinin elinden sofrası bezini alıp sermişti salonun ortasına ve birlikte geçmişlerdi dedesiyle mutfağa. Sofra hazırlanmıştı. Taner yine alışkın olmadığı bir ilki yaşayacaktı. Hazırlanan yemek masada değil, salonun ortasında, yerde yenilecekti.

Halim Hoca misafire bakıyordu:

“Buyur evlat. Allah ne veriyse işte...”

Taner çekinerek oturmuştu sofraya. Halim Hoca patates kızartmış, yumurta kırmıştı üzerine ve tereyağlı sos dökmüştü. Yemek buram buram tütüyordu teflon tavanın

kapağını açınca... Halim Hoca üç tabağa taksim etmişti tavadaki yemeği, ekmek dilimleyip koymuştu tabakların kenarlarına:

“Hadi bakalım. Soğumasın.”

Taner iştahla yemişti tabağındaki yemeği. Bitirdikten sonra Halim Hoca soruyordu:

“Nasıl evlat, beğendin mi bu ihtiyarın yemeğini?”

Taner hiđ dűřünmeden veriyordu cevabını:

“Beğenilmez olur mu dede. Hayatımda oturduğum en anlamlı sofra ve en lezzetli yemektı yediğim. Ellerine sağlık...”

Üniversite

Sakin, şefkatli ve insanı okşayan bir üsluptaydı gün...
Taner ve Asuman üniversitenin cümle kapısından çıkmışlardı. Günlerdir kendini zorlamasına rağmen, Taner gönlünü bir türlü Asuman'a açamamıştı. Ancak bu akşam kararlıydı... Fırsatı yakalamışlığın sevinci içinde mırıldanıyordu Asuman'a:

“Bu akşam evinize ben bırakıyorum seni.”

Asuman itirazlı bakıyordu arkadaşına:

“Arabam burada.”

Neşesi anında sönmüştü delikanlının:

“Sabahtan aracın yoktu.”

“Hale'deydi iki gündür. İşleri varmış. Az önce aradı beni çıkışta bekliyorum, diye. Hale ikiz kardeşini de alacaktı. Biliyorsun ikizler de bu üniversitede ve ayrı bölümdeler. Üç kardeş buluşup Hale'de kalacağız bu gece...”

Taner durup kalmıştı. Umutsuz bir mırıldanıştaydı:

“Söyle, yine Hale'de kalsın araban. Onlar, yani ikizler gitsinler ben seni bırakırım daha sonra.”

“Kardeşlerime söz verdim. Bu akşam onlarla birlikteyiz...”

Usançlı ve yorgundu bakışları, dudaklarında sönük bir ifade:

“Neyse! Aracın yoksa demiştim hani.”

Yeniden hareketlenmişlerdi. Arabaların park edildiği mevkie doğru yürüyorlardı birlikte. Az ilerideki ağacı siper yapıp onları gözetleyenlerden habersizlerdi ikisi de. Duvar Osman’ın koruması Ziya ve hanımının yeğeni Uğur vardı ağacın siperinde. İkisi de kindar bakışlarla bekliyorlardı aradaki mesafenin tükenişini...

Taner duygusallığın mahmurluğundan bir an önce kendini kurtarıp bir şeyler fısıldamak istiyordu Asuman’a. Acele ediyordu bunun için. Dudağının ucuna kadar gelmişti sözcükler, yüreklendirmişti kendisini:

“Asuman, artık üniversiteli yıllarımızın mazi olmasına oldukça az bir zaman kaldı...”

Zeytin karası gözler parıltısını çoğaltmıştı:

“Evet, sonunda mimar oluyoruz.”

Heyecan had safhadaydı Taner’de:

“Biliyor musun, hayati bir hususta senin de düşüncelerini almak istiyorum bu akşam...”

Asuman’ın gözleri biraz daha çoğaltıyordu parıltılarını, niyet okuyucu gibi bakıyordu Taner’in gözlerine. Bir şeylerin farkına varmış gibi durmuştu karşısında:

“İlahi Taner, ya kaç yılın arkadaşısınız seninle. Hayati bir mesele konuşmak için akşamın şu dar vaktini mi seçtin?”

Asuman endişeliydi... Siyah gözlerini buldukları mevkiin biraz ilerisinde kilitlemişti, morali bozulmuştu aniden. Bakışlarındaki huzursuzluk ve yüz ifadesinin aniden değişmesi Taner'in dikkatini çekmişti. Aynı noktadaydı onun da bakışları. Taner'in çehresindeki heyecan ve mutluluk buharlaşıp uçmuştu birden. Uğur ve Ziya vardı biraz ilerilerinde.

Oldukları yerde kalmışlardı, korku sarmıştı Taner'i. Asuman öfkeli bakışlarını kilitlediği noktadan çekip alırken başka bir manzara düşüyordu gözlerine. Hale ve Yelda vardı uzaklarda. Onlar da Asuman'ı görmüşlerdi uzaktan. Garip bir seyirle yaklaşıyordu ikizler ablalarına... İki kız ablalarını uzaktan seyrederek hüzünlüydü bakışları.

Farklı bir mizaçtaydı ikizler... Hale, kız-erkek arkadaşlıklarına şiddetle karşı olduğu için onun yanında arkadaş ilişkileri konuşulmazdı fazla. Ne arkadaşları ne de ablaları anlam verebilirlerdi Hale'nin bu hayat anlayışına. Onu diğerlerinden farklı kılan; çağdaşlık ve aydın insan yorumlarındaki farklılıklardı. Bir anlamda hayat anlayışındaki özellikler, arkadaşlarının yanında onu ötekileştirirdi... Çağ kavrayamamıştı o ve ilkeldi bazılarına göre düşünceleri... İki kız de birbirlerinden mesafeli tutan bu anlayıştı aslında. Yelda daha değişik düşünüyordu ikizinden.

Hale ile Yelda, ablası ve Taner'in buldukları noktaya doğru yürüyorlardı. Biraz gerilerde Yasin vardı. O da görmüştü Asuman ve Taner'i... Garipleşmişti Yasin'in de bakışları. Adımlarını o da hızlandırmıştı ikizler gibi. Ne Yasin ne de ikizler tanıyordu birbirlerini. Sadece benzer endişelerle aynı istikamete doğru yürüyorlardı...

Uğur ve Ziya siperlendikleri ağacın ardından açığa çıktıklarında göz göze gelmişlerdi Taner’le... Uğur, keskin ve tehditkâr bakıyordu. Öfkelenen çehresinin mimikleri gergindi ve dişlerini hınçla sıkıyordu. Hançerleşen sözler dizilmeye başlamıştı dudaklarına:

“İkazımızı umursamadın cimrinin oğlu.”

Asuman, Uğur’u küçümseyen bir bakış tutturmuştu gözlerinde. Taner’i çileden çıkarmışa benziyordu tehdit. Gururunu eğmemişti korkunun önünde:

“Bu son olsun Duvar Osman’ın yeğeni. Bir başkasının iradem için çizdiği hudut geçersizdir. Bunu da çıkarma sakın aklından.”

İkisi de birbirlerine lakaplarla seslenmişlerdi. Uğur’un sert bir el hareketiyle Taner’i iteleyişi sözün sonu, kavga başlangıcının habercisiydi. Asuman şaşkıındı... Ziya cebinden çıkardığı sustalının düğmesine dokunmadan önce Taner ilk yumruğunu çoktan indirmişti bile Uğur’un suratına.

Yasin hız vermişti adımlarına. Hale ve Yelda şoktaydı olay yerine yaklaşırlarken. Uğur yerde debelenirken Zafer, Taner’in kalçasına saplıyordu sustalısını. Asuman’ın çığlıkları etrafı velveleye verirken Hale ve Yelda’nın gözleri yuvalarından çıkacakmışçasına korkuluydu.

Yasin yetişip ikinci hamlesini güçlkle engellemişti Ziya’nın. Bileğinden sıkıca yakalamış sırtına bükmüşü kolunu. Sustalıyı elinden bırakmasa kolunun kırılması işten bile değildi. Sustalı acı bir kuvvetin maharetiyle düşmüşü yere. Yasin tuttuğu kolu bırakmayıp sert bir hareketle çevirmişti Ziya’nın suratını kendisine. Önce kasıklarına acımasızca bir diz darbesi, hemen peşinden suratına sert bir yumruk indirip Ziya’yı etkisiz hale getirmişti.

Taner acılar içinde ve dizlerinin üzerinde güçlkle durabiliyordu. Uğur toparlanıp kalktığında, Taner'in diz çöküp kaldığı toprağın üzerinde kan görmüştü. Yasin'i görmüştü, kavganın daha sonrasını göze alamamış olmalı ki Ziya'yı bile beklemeden arabasını park ettiği istikamete doğru koşmaya başlamıştı.

Yasin önce yerde duran sustaliya ve hemen sonra Asuman'a bakmış, aceleci bir üslupla seslenmişti:

“Asuman, yerde duran o sustaliyı mendil ya da benzeri bir şeyle tutarak al!”

Ziya, Uğur'un kaçışını görüp tutunamamıştı ve sıkıntılı bir toparlanışın ardından o da güçlkle yerinden kalkıp düşmüştü peşine.

Hale ve Yelda donup kalmışlardı manzaranın karşısında. Yasin kaçıp gidenlerin arkasından bakıp, Taner'e sarılmıştı.

“Yaralısın!”

Asuman'a bakıyordu Yasin:

“Durmayın öyle arabanızı getirin. Kan kaybediyor.”

Asuman, peçete ile tuttuğu kanlı bıçak elinde, ayakta zor durabiliyordu. Yasin'den duyduklarını, daha yeni fark ettiği kardeşine havale ediyordu:

“Hale koş. Arabayı getir.”

Hadise yeri kalabalıklaşmıştı. Taner'i tanıyan bir delikanlı soruyordu:

“Tanıyor musunuz kaçanları?”

Taner, “Tanıyorum,” dedi ve ekledi; “Beni hastaneye yetiştirin.”

Hale ikiz eşini bırakıp arabasını park ettiği istikamete doğru koşarken Yelda şaşkıncı, korku doluydu. Daha doğrusu donup kalmıştı hadisenin etkisiyle. Çok geçmeden arabayı alıp getirmişti Hale. Yasin mendilini çıkarıp yaraya bastırmıştı. Orada bulunanların yardımlarıyla arka koltuğa bindirmişlerdi Taner'i, yanına da Yasin oturmıştı. Hale kullanıyordu arabayı. Henüz hiç konuşamayan ve hayretini yenemeyen Yelda arabanın ön koltuğuna oturmıştı. Asuman ise arka koltuğa, Taner ve Yasin'in yanına sıkışmıştı, panik içindeydi kapısını kapatırken... Yasin Hale'ye sesleniyordu:

“En yakın hastane neresiyse...”

En yakın hastanenin acil kapısında durmuştu Hale. Taner'in gözleri mahmurlaşmıştı ve aracın arka koltuğu kan rengindeydi. Hale daha soğukkanlıydı, Yelda ise hadisenin şokundan çıkamamıştı hâlâ.

Hale aracından inip hızla dalmıştı içeri. Yasin Taner'in başını koluna yaslamış, mahmurlaşan gözlerine bakıyordu... Asuman'ın panik içindeki gözleri acil kapısına takılmıştı. Hasta taşıma arabası görünmüştü ilk, peşinden doktor ve hemşire.

Taner emin ellerde sayılırdı. Yasin takılmıştı peşlerine, Asuman'ın kolundan tutmuştu Hale, acilden içeri girerlerken. Yelda inememişti bir müddet araçtan.

Doktorun telaşlı sesi geliyordu kulaklara:

“Çok kan kaybediyor, biraz acele edin.”

Taner mahmur bakışlarıyla fark etmişti Yasin'i. Cılız bir sesle mırıldanıyordu gözlerine bakıp:

“Telefonu cebimden al ve annemi babamı ara.”

Yasin hem arabanın hızına ayak uyduruyor hem de Taner'in dediğini yapabilmek için cebinden telefonunu alıp tesellilerle uğurluyordu onu:

“Bırakma kendini öyle. İyisin.”

Taner müdahale odasına alınmış ve kapı arkadaşlarının yüzlerine kapatılmıştı. Derin, hüzünlü bir nefes çekiyordu Yasin. Önce elindeki telefona, sonra karşısında perişan bir hâlde duran Asuman'a ve ona ayakta durabilmesi için destek olan kardeşim dediği kıza bakıyordu... Hale ile ilk karşılaşmasıydı Yasin'in...

Asuman'ın Yasin'e ilk sözleri, “Yasin, çok mu kötü?” olmuştu

Yasin üzgündü. Hale'ye bakarken dalmıştı, Asuman'ın sesini algıladığında dikkat kesilmişti:

“Korkma, geç kalmadık. Birkaç dikiş, bir iki şişe serumla kendine gelir.”

Rengi uçuk, dizlerinin dermanı kesikti Asuman'ın. Gözleri buhurdan gibi kaynıyordu:

“Bir şeyler söylüyordu sana ameliyathaneye alınırken.”

Yasin dalgınlığını yenip elindeki telefona bakıyordu:

“Hay Allah, babamla annemi haberdar et demişti bana.”

Hale durmuş onları dinliyordu. Yasin telefonu konuşmaya hazırlayıp Asuman'a bakıyordu: “Sahi babasının adı neydi?”

Asuman Hale'ye bakıp şaşırılmıştı. Kendisine düşünce payı bırakmadığı için karıştırmıştı:

“Cimri, şey, hay Allah... Ayhan, Ayhan. Ayhan Yılmaz.”